

Συζήτησης του Ξεύγουσ του Ξυλίνου περί του Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Π. — Πές μου γιά τόν Διάδοχο τοῦ Θρόνου καί: τί,
πόσ τοῦ Στρατοῦ τόν ἔκαναν Ἐπιθεωρητή.

Φ. — Ἄς εἰπούμε κι' ἐμεῖς;
'στήν παρούσαν στιγμὴν:
ἢ πυγμῆ, τῆς πυγμῆς,
τῆ πυγμῆ, τὴν πυγμῆν.

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ λές;
ἐξηγήσου, μαγκούφρη...

Φ. — Χαιρετοῦν τῆς Αὐλαῖς
Μαζαρέλικοι σκοφοῖ.

Κρῶξ νὸν μὲ κρωγιὸν
σὲ κρῶξιμοις στιγμῆς,
αἱ πυγμαί, τῶν πυγμαίων,
ταῖς πυγμαῖς, τὰς πυγμαῖς.

Π. — Τεῖνε τοῦτα ποῦ λές; δὲν μπορῶ νὰ σὲ νοιώσω...

Φ. — Σὺ δὲν ἔχεις μωαλό, Περικλῆ, μήτε τόσο.

Τραλαλά, τραλαλό,
σὺ δὲν ἔχεις μωαλό,
κι' εἶσαι πάντα χαλές...

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ λές;

Φ. — Γιὰ μένα πάντα φαίνεται σὰν ἥλιος, σὰν φεγγάρι,
καὶ σὰν ἰδέας ὄνειρο τοῦ Θρόνου τοῦ εὐλαστῆ.
Τὸ βλέπω πῶθων γέννημα σὲ μυθικὰ Παλάτια.
γιά αὐτὸ σελῶνα τῆς φωτιστῆς τῶν φερωμένα τάξια.

Ἐγὼ δὲν βλέπω προστριβαῖς, ἐγὼ δὲν βλέπω κλίκαῖς,
ἐγὼ τὸ πλάττω μὲ τὸν νοῦ
σὰν ἓνα πλάσμα τοῦρανοῦ,
καὶ μὲ τὴν ἄρπα τοῦ Δαυδῆ χρυσῆς τοῦ ψάλλου νίκαις.

Ἐγὼ τὸ βλέπω νὰ φουξῆ
φυχὴ καὶ πνεῦμα σὲ Στρατοῦς,
τοῦ βάζω πέδιλα χρυσῆ
μὲ δικερῶλους ἀετούς.

Βλέπω μαρτύρων οὐρανοὶ
νὰ σκῦθουν ἐστὴν κορφή σου,
καὶ ὅτῃς γαλαξίας τὸ πνύ
ἐκνοίγω τὴν μορφή του.

Τὸ βλέπω σὰν Ἀρχάγγελο σὲ προπατόρων μνήματτα,
σὲ Σκλαμῖνων θάλασσαῖς καὶ σὲ Βοσπόρων κίματτα.

Τὸ βλέπω σὲ λεβέντικο πυρρίχιο χορὸ
καὶ σὰν ποὐλιῶσ πουρπούλιμα τὸ διάβα του βαρῶ...

Τὸ βλέπω ἔμπρὸς Ἀλέξανδρο, τὸ βλέπω Κωνσταντῖνο,
καὶ τρῶπαια τοῦ στήνω.
Ἦρωα μύθων τὸ κυττῶ
κι' ἐκδικητὴ σωτήρα,
καὶ δόξης φῶς ὄνειροτὸ
τοῦ βάζω γιὰ πορφυρά.

Ἔτσι τὸν πλάττω μὲ τὸν νοῦ ὅτῃν ἀμμοῦδιὰ στρωμένους
τοῦ Θρόνου τὸν Διάδοχο, κι' εἴμ' εὐχαριστημένους.

Π. — Σὲ μακαρίζω, ποῦ τρελλὸς ὄνειροπλόκος εἶσαι,
καὶ μὲ τὴν φαντασίᾳ σου πάντοτε εὐχαριστεῖσαι.

Φ. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ σὲ, περίτρημμα τοῦ δρόμου,
ἐγὼ περῶ μ' ὄνειράτα καὶ μὲ τὸν ἐκυτό μου.

Γιὰ τὸ Καράβι, πούπαθε βιάδῃ.

Π. — Ἄλλὰ γιὰ τίς μου τῶμαθες, ἢ μήπως εἶναι φέμια
πῶς τὸ τρανὸ καράβι μας, τὸ κομωμένο μ' αἷμα,
τὸ βρῆκε συμφορὰ
ὅτ' ἔξενε τὰ νερά;

Κι' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ πρόσμενε μὲ τόσο καρδιοκτύπι,
νοιώθει βαθεῖα ὅτ' ἄσθηκὰ σὰν μὴκ θανάτου ὀσπῆ,
καὶ δένεται καὶ εὐλαστῆτ' τὸ μαθρο ροικιῶ του,
καὶ κλαίει τὸ καράβι του, τὸ κανακάρικο του.

Φ. — Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ καράβι μας παῶν, συμπατριώτη...
ποῖο μάτι μὲς τὸ βράσκανο ἐστὴν ὠμορφιὰ τὴν πρώτην;
ποῖο μάτι τὸδε βράσκανο ὅτῃν πρώτη του τῆ χάρι,
ὅτῃν πρώτη του περκατῆσι, ὅτ' ὀπρῶτο του καμάρει;

Γι' αὐτὸ δὲν ζερεῖ σήμερα τί νὰ προφέρῃ γλώσσα
συμπολιτῶν θλιμμένων...
γιατί δὲν ἐτασκίστηκε κανεὶν ἀπὸ τὰ τόσα
θεωρακωτὰ τῶν ξένων,
ἀλλ' ὅμως ἐλ' ἢ συμφορὰ ζῆσπασε ὅτ' ὀ δικὸ μας,
τὸ κανακάρικο μας;

Π. — Καράβι, καραβάκι μας, μὴ μὲ λαγγολῆτε
γιὰ τοῦτα, συμπολιταί.

Ὁ κόσμος δὲν ἐγάθησε... τόσος καιμῶς ἀς λείψῃ,
γιατί δὲν βγαίνει τίποτα μονάχα μὲ τὴν θλίψῃ.
Ἦγεία μόνο νάχομε, κι' ἐμεῖς γιὰ τὸ γενιῶτι των
καὶ Νηρῆτωντὸ θὰ κερῶσομε νὰ μ' ὀποιμς μὲς ὅτ' ὀ μάτι των.

Φ. — Θάρρος, παιδιὰ, ὅτῃς συμφοραῖς... ἐλάτε νὰ χαροῦμε,
καὶ θάβῃ τὸ καράβι μας καθὼς τὸ λαχταροῦμε,
κι' ὕσως μὲς ἕνα πηγάτω ἔνα καράβι σπάση...

Π. — Λάβε λοιπὸν ὄψο γαστρομακίας, κι' εἰρή' ἤμῖν καὶ πᾶσι.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισποταμένους τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
ὅτῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηντακοτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.